

וחסל. לכשראה שעלול לשכוח מכך - כיון את הסלקום שלו לצלצל בשעה הזו, הצלצול מזכיר לו שעליו להוציא את הטלפון. זוגתו שהגדילה לקבל על עצמה מ-9:00 עד 10:00, החליטה כי בשעה זו, במשך ארבעים יום, היא לא פותחת את הדלת. לא נמנעה מלהסביר את הענין לשכנה שתמחה על כך שמדי יום בשעה הקבועה אינה ניגשת לדלת. השכנה היתה המומה, אף היא הצטרפה לשמירה בשעה זו.

בנימין, שקיבל על עצמו להישמר מ-10:00 עד 11:00 בלילה, החליט לקבוע שיעור בארבעים הלילות הקרובות לשעה זו. כך יוכל להיות בטוח שבעז"ה יישמר וינצל. בעקבות קבלה זו נמנע מלצאת לחתונה של ידיד, עקב זאת שחשש שמא יכשל. התנצל בפני הידיד בדברים כהויתם, והלה הבין אותו היטב.

כך היינו חבורה של אחד-עשר איש, בני משפחה, גיסים ובני דודים, שהתאחדנו סביב השעון, למשך ארבעים יום.

1. תמיד טוב לאחוז פתק בכיס, בו נאמר: "קבלתי על עצמי להישמר בשעה זו, אנא סייע בידי שלא אכשל". זהו פתק של תפילה לה', פתק של תזכורת. ומועיל מאד כפתק שניתן להציגו בפני חבר המשוחח עמך בשעה 'שלך'. אל תתבייש, היה גאה, הגבה ליבך בדרכי ה'.

2. בפסק הזמן שכל אחד קיבל על עצמו, בשעה הנוחה לו, יכול הוא לתכנן לעצמו גדרים וסייגים איככה לא יכשל: כגון, לא לענות לטלפונים (עבור מה יש תא-קול?), לא לגשת לדלת וכדו'. לקבוע שיעור או עיסוק מסוים.

3. כדאי שכל אחד שקיבל על עצמו, ישדל עוד אדם שישמר באותן שעות. כך, אף אם ח"ו נכשל - יש סיכוי שהשעות נשמרו על ידי בן הזוג.

4. עיקר הקבלה הינה שלא 'לדבר' לשון הרע, ושלא 'לשמוע' לשון הרע. במקרה חריג שמישהו בסביבתך מדבר, בקש ממנו ברורות שיפסיק, לבלתי תיכשל. באם אינך יכול קום והסתלק מן המקום. [תגדיל לעשות אם תנסה ללמד זכות בפני המספר על זה שדבר עליו, אך אם אתה מכיר את רע טבעו של המספר, שכל מה שתכריעו לכך זכות, הוא יגנהו יותר, בודאי השתיקה בשעת מעשה עדיפה (ויעוין בח"ח כלל ו' ס"ד ובהגה"ה פרטי הדין בזה)].

5. יש לזכור במיוחד להשמר בשבתות וערבי שבתות שאז הסדרים של כלם משתנים, אך הקבלה צריכה להישמר בכל תוקף.

אם קבוצת בני אדם לוקחים על עצמם את ענין שמירת הלשון ברצינות לשעות מוגדרות, אין ספק שזה משפיע עליהם היטב לשאר השעות. מצוה נותרת חקוקה בנפש. הטהרה של שמירת הלשון נספגת היטב בנשמה. וזה שזכה לשעתיים נקיות - יודע זאת היטב.

מלבד זאת: זה משפיע על הסביבה. אנשים בסביבתך יודעים כי בשעות האלה הם נשמרים בסביבה שלך מלדבר לשון הרע, בכדי שלא להרגיז אותך. יהי נא מורא שמים חל עליהם בעקבות מורא בשר ודם: העיקר שההרס הנורא של לשון הרע - ימנע מסביבתנו.

יתר על כן: על-פי רוב, אנשים רציניים ממשיכים בשמירת הלשון גם לאחר ארבעים היממות - אחר שראו כמה הדבר משפיע עליהם לטובה. ידועה אמרתו של הרה"צ רבי יהודה סגל

זצ"ל: "אין לך משפחה בעולם שלא נשתנו עניניה לטובה אחר שקבלו על עצמם להיטיב דרכם בשמירת הלשון".

הגענו לענין זה אחר שהענינים עם בתנו המבוגרת התנהלו בכבדות, ואחריה חיכה בנו שגם הוא הלך והתבגר. במהלך הפעם הראשונה שערכנו את "ארבעים היממות" הללו, התחיל שידוך מסוים לקרום עור וגידים. לבנו התרונן, הודינו להשי"ת בכל לב.

ביום השלושים ושמונה נערכו השלבים המכריעים, הצד השני הבטיח לענות לנו תשובה מחרתיים, ביום שבו חל יום הארבעים. היינו נדהמים, איזו שמחה תהיה לכל האחד-עשר שהשתתפו - שבדיוק אחר ארבעים היממות ישמעו את הבשורה הטובה, שהם היו לה מליצי יושר בזכות שמירת הלשון.

בדיוק ביום הארבעים 'נפלה' עלינו תשובה בסגנון הזה: "הכל מוצא חן בעינינו. לא מצאנו כל פגם. אבל ליבנו אומר לנו שזה לא השידוך המתאים". התשובה נפלה עלינו כרעם, בדיוק ביום הזה. ראינו בכך אות ורמז משמים שארבעים היממות הללו לא התנהלו כפי הקבלה, כנראה היו זלזולים. איננו מבינים דרכי שמים, אולם זו היתה התחושה שלנו.

התקשרנו אל כל האחד-עשר, סיפרנו להם את שקרה, ואכן שמענו שהיו כמה ששכחו כמעט מכל הענין. מיד התחדשנו והתחזקנו מחדש. אין אדם עומד על דברי תורה אלא אם כן נכשל בהם. הפעם ביתר שאת. התחלנו מחדש, אחרי ימים ספורים בלבד, עלתה הצעה שהתחילה להתקדם יפה. ביום העשרים ושמונה זכינו בסיעתא דשמיא לשדך את הבת המבוגרת בשעה טובה ומוצלחת.

החבורה הנלהבת, שהיתה נרגשת כולה, החליטה אחר מספר ימים כי ימשיכו הלאה ובזכות שמירת הלשון יעזור השי"ת עם הבן הבוגר המחכה. התחלנו מחדש באותו ענין ובאותן שעות, היו נסיונות אך באנו ליטהר וסייעו בידנו. אחר עשרה ימים מיום ההתחלה, התחילו ענינים להתקדם. ביום השלושים - שבועות ספורים בלבד אחר שידוך הבת - זכינו ובנונו שיחי' היה לחתן.

מאז, המלצנו את הענין לכל מכרנו, תוך שאנו מוסיפים כי אנו מוכנים להשתתף וליטול חלק בשעות. מה נאמר ומה נדבר? רואים נסים ונפלאות בכך, ממש ישועות כהרף עין - זאת רק באם הקבלה נלקחה ברצינות ונשמרה היטב. יש לכך עשרות עדים. כנראה שכוח שמירת הלשון עצום במרומים.

במקרה מסוים, נטלנו חלק ב"חבורת שומרי לשון" לארבעים יום, לזכות זיווגו של פלוני שנקרא לו נחום. לאחר שנחום השתדך נדהמנו לשמוע מאמו של נחום מעשה פלא: בעיצומם של ימי שמירת הלשון החלה הצעה מסוימת להתקדם. הציעו לנחום את בתו של אדון גירן. באחת הלילות, כאשר האב נסע להיוועץ בנידון עם רבו, ישבה האם בבית ושמרה מכל משמר על השעה 'שלה'. בכדי להתחזק לקחה איזו חוברת על "שמירת הלשון" שיצאה אז לאור, החלה לעלעל ולעיין בה.

כותב החוברת הביא הלכה מהלכות שמירת הלשון וציטט בה את הדוגמא דלהלן, מלה במלה: "נחום סיפר לחבירו כי הינו מאורס באופן בלתי רשמי". דמה קפא, הרמז היה ברור, אלא שהיתה הגיונית מכדי להתלהב מרמז אקראי כגון דא. היה זה לה לעידוד ברור משמים.

ממשיכה בקריאה, ואז נתקלות עיניה בדוגמא נוספת שכותב החוברת מביא: "משפחת גירן עמדה לארס את הבת, ו...". להתרגשותה של האם לא היה גבול. "נחום מאורס באופן בלתי רשמי... משפחת גירן עומדת לארס את הבת...". מי יודע? אולי ברגע זה הרבי ענה תשובה חיובית... הטלפון שצלצל אחר דקותיים אישר לה את העניין: האב צלצל ומסר שאכן, מתקדמים הלאה בברכת הרבי.

רמז ברור היה לה משמים, שאכן הנה יש קשר בין שמירת הלשון לישועה. למחרת נסגר השידוך. ישמח לב מבקשי ה'.

יעזור השי"ת שנזכה לשמור פינו ולשוננו, ונזכה להיפקד בשמחות ובכל מילי דמיטב. הלוואי יתארגנו קבוצות של בחורים, חבורות של אברכים, וגם בקרב ציבור בנות יעקב - לשמירת פה ולשון באופן מוחלט ורציני, לתקופה ולשעות מוגדרות, לזכות מכר קרוב הזקוק לישועה, תעמוד להם הזכות ויראו עין בעין בישועת ה'. קחו נא מכתב זה וצלמוהו בעותקים רבים, זכו את הרבים בטהרת לשון ובישועה, האיש החפץ חיים, אוהב ימים לראות טוב - ינצור לשונו מרע.

נתאוה הקב"ה לתפילת צדיקים ולכן מנע מיצחק אבינו ורבקה אמנו פרי בטן, נתאוה הקב"ה שננצור לשוננו מרע, מחכים לנו משמים שנפתח פתחים קטנים כחודו של מחט, ובקרוב בע"ה ייפתחו לכולם שערים כפתחו של אולם, במהרה ובנקל אמון.

עורו ישנים משנתכם

דברי התעוררות נוקבים מהאדמו"ר רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל האדמו"ר מצאנו קלויזנבורג: 'אמת נכון הדבר שאנו רואים כיום ניסים למעלה מדרך הטבע שהשי"ת עושה עמנו הן בארץ ישראל והן בעולם כולו, אולם בכל זאת, הכי אפשר להכחיש את המציאות שעם ישראל כיום הוא כשה אחת בין כל כך הרבה זאבים ורשעים, וכל האומות יומם ולילה בהא נחתי ובהא סלקי, כל מגמתם בכל עת היא רק לכלות את כרם בית ישראל ח"ו.

ומדוע אין אנו רואים שיתעוררו ויעשו משהו, שבני ישראל יתקבצו לומר תהלים ולבקוע רקיעים בתפילתם, הרי תרדמה נפלה עלינו, עורו ישנים משנתכם. ואיך יטעו לחשוב בסכלותם, שהגויים יהיו להם למחסה ולמגן ביום צרה, כאותה טעות שטעו יהודי אונגארין, שגם אחר שכבר ביצע היטלר ימ"ש את אשר זמם בארצות אירופא כד' שנים, עדיין מיאנו לדעת.

אנכי אכן הרימותי אז קול זעקה, אולם עד שלא נכנס היטלר לתוכי אונגארין, עדיין לא ידעו המון העם ולא רצו לדעת. איך יהיו בני אדם בטוחים כל כך לומר שאליהם מלאך המות לא יגיע וידמו שאף אם לכל מקום בכוחו להגיע אלינו לא יגיע, ואיך ישימו מבטחם בכספם ובזהבם. אין זאת אלא רוח שטות שנפלה עליהם, ונטמטם שכלם בבחינת ואתה הסיבות את לבם אחורנית, ואיככה לא יתנו על לבם כי עת צרה היא ליעקב לכל כלל ישראל.

הרי כבר ראינו בימות החורבן את אשר עולל היטלר ימ"ש לעם ישראל, וכבר ראינו מה עשו מדינות ערב לאחינו בני ישראל שדרו ביניהם שרוקנו את מדינותיהם מיהודים מכל וכל, ואיככה בכל זאת הכל שקטים, עולם כמנהגו נוהג. כשאני מנסה לעורר קצת, מסתכלים עלי בעין רעה על כך שאני מקלקל להם את תענוגי ה'קאנטרי' - הנופש, ואינם מבינים כלל מה אני רוצה, הרי הכל טוב ויפה, הם ישנים כל כך טוב ורגוע, אף אחד אינו חושב כלל מה יהיה ובטוח שיהיה טוב.

בני אדם מהלכים שלווים ושקטים כשהם סבורים שיש להם בטחון ואמונה, אולם כאשר יתבוננו בעצמם באמת יווכחו לראות שאין אמונתם אמיתית, שהרי אם אך יכאיב להם קצה אצבעם יחרב עליהם עולמם, ואילו כשהדבר נוגע לסכנת כל כלל ישראל הנמצאים בצרה ובצוקה, כשאומות העולם מכינים עליהם פצצות אטום ושאר כלי משחית שבכוחם להחרב חצי עולם ברגע, הם רגועים ובטוחים, הרי הדבר ברור שנטמטם שכלם.

הגורם לכך היא סכלותם של אותם שהאמונה רפויה בידם ותולים את הכל בדרכי הטבע, הם שמים מבטחם בסיבות גשמיות ובצר להם הם נרגעים כשהם שומעים שנשיא ארה"ב שלח לארץ ישראל כמה טילים נגד טילים. עד שאם היו מבקשים אנשים שיואילו ללכת לחלות את פני נשיא ארה"ב עבור כלל ישראל, היו מוצאים יותר אנשים שיסכימו להיות מחברי המשלחת, ממה שימצאו אנשים שיתרצו ללכת לחלות את פני השי"ת, בפרט שעל ידי כך שיהיו בין חברי המשלחת אל נשיא ארה"ב גם יהיה להם מזה קצת כבוד ויוכלו להסתובב ולהצטלם בבית הלבן, ואין שמים את מבטחם בהשי"ת לפנות אליו בצר להם.

יתכן שלאמיתו של דבר, התעוררו בני ישראל להיטיב את דרכיהם ועושים תשובה בסתר, כשכל אחד בפני עצמו קיבל עליו להוסיף באמירת תהילים ובתפילה, להתפלל ביתר כוונה, ושמהיום והלאה לא יאכלו כל כך כאכילת זולל וסובא וכדומה, דא עקא שהכל עושים בהסתר ואין שומעים על כך, ולפי האמת צריך לעורר גם את המון העם. כשרואים בית בוער באש ובני הבית ישנים ואין מרגישים בכלום, בידוע שהרדימו אותם וטמטמו את לבם, ואכזריות